

at støtte disse Mænd paa denne Maade; jeg tror, at man maa være dem taknemmelig for, at de, om jeg saa maa sige, ville gjøre et Forsøg paa, om de kunne drive det til et bedre Fiskeri paa den Egn. Jeg antager ogsaa, at det vilde være heldigt, om vor Stat, der ikke er saa rig paa andre Slags Indtægter, kunde drive det til at faae en Indtægt paa denne Maade. Man maa være disse Mænd taknemmelig for, at de ved deres Arbeidskraft ville gjøre et Forsøg paa at gavne sig selv og Andre, og derfor finder jeg, at det er retfærdigt og billigt at yde dem Hjælp. Jeg beklager altsaa dobbelt, at den høitærede Indenrigsminister iqaar, saa vidt jeg hørte — jeg kunde for Næsten ikke rigtig høre, hvad Ministeren sagde, — udtalte, at han ikke kunde modtage denne Bevilling. Altsaa, om ogsaa det høie Thing bevilger disse Penge, er der Sandsynlighed for, at den høitærede Indenrigsminister, dersom han bliver ved at være Minister saa længe, ikke vil benytte dem. Skjøndt jeg saaledes ikke nærer noget stort Haab om, at disse Penge ville blive benyttede, tror jeg dog, at Folkethinget og Rigsdagen i det Hele gjøre vel i at bevilge dette Laan; det er jo dog kun et Laan, ikke nogen Gave. Det forekommer mig ogsaa, at, naar den erede Minister iqaar udtalte, at han ikke kunde modtage disse Penge, da er det at være lidt vel øm over Statskassen; jeg synes, at man ved andre Leiligheder ikke er slet saa øm over den, og jeg skal netop tillade mig at henvisse til en Sag, vi havde for for nogle Dage siden, hvorunder det blev oplyst, at der i Anledning af en jydsk Sernbanes Nabning var blevet brugt over 37,000 Kr., deraf til Dekorationer 13,000 Kr. og 17,000 Kr. til at spise for; der har man altsaa ikke været saa øm over Statskassen. Jeg anser som sagt det her foreliggende Forslag for baade billigt og retfærdigt og mener, at Pengene ere lige saa godt eller bedre anvendte end de Penge, jeg nylig omtalte. Jeg tror heller ikke, at man skal være saa kneben og tilbageholdende, hvor man mener at kunne gjøre noget Godt, ikke alene for nogle Enkelte, men ogsaa for Fremtiden i en videre Udstrækning. — Da jeg har faaet Ordet, er der en anden Sag, som jeg skal tillade mig at omtale med et Par Ord. Der foreligger vel ikke noget Uendningsforslag derom i dette Dieblif, men jeg skal tillade mig at udtale mig om den, fordi den erede Minister muligvis af Velwillie mod Sagen kunde lade sig bevæge til at stille et Uendningsforslag til Finanslovens 3die Behandling. Dette Spørgsmaal angaar Brevsamlingsstedet ved Faareveile Kro. I forrige Session indkom der et Andragende til Folkethinget, som gik ud paa at forlange, at Faareveile Brevsamlingssted kunde blive forandret til en mindre, ikke regnskabsførende Poststation. Dette Andragende blev af Folkethinget henvisst til Indenrigsministeren, og jeg troede derfor, at Ministeren, da Rigsdagen havde besluttet

at tage Spørgsmaalet op, og Andragendets Behandling var tilendebragt, maaste i Aar vilde sætte Sagen i Værk; men ved at læse Betænkningen under Nr. 14, hvor Udvalget har spurgt Ministeren om, hvad den Forhøielse af 16,000 Kr., som var begjært til Poststationer, skulde anvendes til, saae jeg, at der naturligvis ikke var tænkt paa Faareveile Brevsamlingssted. Der foreligger ogsaa i Aar et Andragende til Folkethinget om denne Sag, som jeg dog ikke skal omtale videre, da der senere vil blive Leilighed dertil, hvorimod jeg skal holde mig til det forrige Andragende, som blev henvisst til Ministerens Overveilelse, hvorfor jeg havde troet, at Ministeren af Velwillie for Sagen muligvis havde faaet i Sinde at tage den op paa Finansloven for i Aar. Jeg har tidligere udtalt mig udførligt om denne Sag, og jeg skal derfor ikke dvæle længere ved den, men jeg kan dog ikke tilbageholde en Udtalelse om de væsentligste Ulemper, som der ere stillede, og som navnlig angaar Pengebrevforsendelsen. Der bliver sendt ikke saa saa, men tværtimod mange Penge fra dette Brevsamlingssted, og der ankommer ogsaa mange Penge dertil. Der bor nemlig mange Folk der i Nærheden, som faae Penge tilsendte paa denne Maade, og som ligeledes affende Penge saaledes. Den væsentligste Ulempe er den, at disse Pengebreve maa vente 2—3 Dage, inden de komme Adressaten i Hænde, og han faar endda først tilsendt en Blanket, hvorpaa han skal kvittere for Modtagelsen af et Pengebrev, som han aldrig har set, med mindre Manden gjør sig den Uleilighed at reise 2—3 Mil til et Postkontor for at hente sine Penge. Ved Ufsendelsen af Pengebreve maa Ufsenderen staa sin egen Risiko, lige meget hvor mange Tusinde Kr. han sender; han har ingen som helst Garanti for Pengene, førend de naae den første Poststation. Dette finde Beboerne uheldigt, u hensigtsmæssigt og utidigt, og de mene, at der bør ske en Forandring heri. Jeg tror ikke, at dette er mere end en billig og rimelig Forandring, og tages den ikke til Følge i Aar, hvad jeg ikke nærer det bedste Haab om, da jeg ikke veed, om Ministeren vil gaa ind paa den, saa kommer vel nok den Tid, da dette, som saa meget Andet, vil blive ordnet. Skjøndt jeg altsaa ikke har det bedste Haab om, at Ministeren vil gjøre Noget for disse to Spørgsmaal, saa vil jeg dog sige, som det erede Medlem for Veile Amts 3die Valgtreds (Th. Nielsen) i Gaar sagde, at, saalænge jeg har den Vre at sidde i Rigsdagen, saa længe skal jeg aldrig blive træt af at fremdrage disse to Spørgsmaal; og ethvert andet, som kunde opkomme i Fremtiden, og som jeg tror kunde være til Gavn, ikke alene for den Enkelte men ogsaa for de almene Interessers. Jeg vil ikke blive træt deraf, og de Beboere, som lide derunder, ville heller ikke blive træt af at henvende sig til Rigsdagen og Ministeren; men det gjælder jo om os som om Beboerne, at det er sjældent, at vi kunne